

V glasnem pomenku korakata dalje ob reki, ki je šumela tik pota. Nakrat zagledata orla sedečega na skalovju. Sv. Kutbert reče dečku: »Teci in poglej, kaj nama je Gospod poslal po tem slù in prinesi sèm!« Deček poleti in prinese veliko ribo, katero je orel ujel v reki. Veselemu dečku pripomni sveti mož: »Ljubi sin, zakaj pa tudi orlu nisi dal njegovega deleža? Precej odreži polovico ribe in nesi jo orlu v dar za njegovo delo.« Rečeno — storjeno; drugo polovico ribe pa vzameta s seboj in, ko prideta do bližnje kočë, jo spečeta in nasitita sebe in ondotne stanovnike.

XXV.

Sv. Kutbert je nekaj časa živel tudi v puščavi. Ondi je zemljo posejal z žitom, da bi mu dajala potrebne hrane, ko je pa setev jela kaliti, prišla je jata ptičev in ruvala mlade zelí. Sveti mož jim zapreti: »Zakaj-li trgate, česar niste sejali? Če ste dobili od Boga za to dovoljenje, vzemite, kar vam je priznanega; če pa ne, odletite in ne delajte škode tuji lasti.« Komaj izgovori, odleti ptičja jata. Potlej se ni več dotaknila njegove setve.

XXVI.

Sv. Egidij opat (u. okrog l. 720) je bil rojen v Atenah na Grškem. Hrepeneč po samoti zapusti stariše in domovje ter se preseli na Francosko. Ob izlivu Rône je bila samotna pušča; ondi se naseli in zgradi kočo. Tu se živi s koreninami in zelišči in sosebno z mlekom jelenke, ki je dan na dan ob gotovem času prihajala h koči. Nekoč pa je lovil v onem okrožju gotski kralj Wemba. Psi prepodé tudi staro jelenko in deró za njo. Preplašena žival v stiski ne išče družega zatočišča kot kočo sv. Egidija, v katero se skrrije. Kralj, kateremu so sporočili ta nenavadni dogódek, je bil tako ginjen, da je osebno obiskal svetega moža in ga poprosil, da sme sezidati na mestu njegove kočë velik samostan. — Sv. Egidij (Tilen) je jeden izmed štirinajstih pomočnikov v sili, in ga navadno slikajo z jelenko ob strani.

Posvečenje.

Svoje mlado sem življenje
Trem poklonil v večni dar,
To je moje posvečenje,
Kí ne zabim ga nikdár.

Zvest Bogú ostati hočem,
Na-me misli on vsak čas,
Njemu hranim v srcu vročem
Hvalo in molítev jaz.

Starišem iz duše svoje
Bom hvaležen vekomaj,
Oni so veselje moje —
Bog jim zdravje, srečo daj!

Naj ljubezen me razvne mlje
Domovinska žive dni —
Kras moj dom je božje zemlje,
Vreden, da na vek živi!

